

Arrest

nr. 97 296 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 27 oktober 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 26 april 2010 oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk was.

1.3. Via een op 10 maart 2011 gedateerd schrijven maakte verzoekster aanvullende medische inlichtingen over.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 september 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die haar op 16 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[J. J. O.] [...]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat : “het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 16 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [W. C.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[J. J. O.] [...], nationaliteit Nigeria

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermings[s]tatus.

In casu werpt verzoekster weliswaar de schending op van een hogere rechtsnorm, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoeksters schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2.2. De Raad dient vast te stellen dat verweerder verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op 26 april 2010 ontvankelijk heeft verklaard en heeft beslist dat verzoekster in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Ingevolge de ongegrondverklaring van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf diende het attest van immatriculatie te worden ingehouden. Verzoekster stelde ook een beroep in tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal ertoe leiden dat zij wordt teruggeplaatst in haar vroegere toestand en dat zij dus in het bezit gesteld dient te worden van een attest van immatriculatie. In dat geval kan niet gesteld worden dat verzoekster nog onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zou vallen en dat er op verweerder een verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verweerder laat bijgevolg niet toe te besluiten dat verzoekster geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]”

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar beslissing louter naar het verslag van de arts- adviseur. Deze vat de problematiek van verzoekster als volgt samen:

“Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 5/8/2009, Dr. [P.], psychiater, medisch getuigschrift.
- 18/9/2009, Dr. [E.], huisarts, psychische klachten waarvoor hij verwijst naar de psychiater.
- 10/3/2011, fax van Progress Lawyers met verslag van psychiater (dewelke?) “wegens niet voldoende aanslaan neuroleptica” blijft niet nader beschreven “psychotische” stoornis, met symptomen van achterdocht.
- 3/2/2011, fotokopie van voorschrift van Dr. [V.] voor fluoxetine, een anti-depressivum van de SSRI serie, en een behandelingsschema.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 29-jarige vrouw lijdt aan een niet verder gedetailleerde psychische toestand, waarover slechts zeer summier gegevens worden verstrekt zonder dat wij beschikken over recente behandelingen en resultaten.”

En zijn conclusie luidt als volgt:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (...) Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Hierbij vallen verscheidene opmerkingen te maken:

1. Wat betreft de actualisering van de medische informatie

Het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Zoals de wet het vraagt maakte verzoekster samen met de aanvraag de medische getuigschriften over, zodat zij alle nuttige en recente inlichtingen aangaande haar ziekte op het juiste moment heeft overgemaakt.

Indien de arts-adviseur vaststelt dat deze informatie niet meer actueel is dient deze over te gaan tot een onderzoek of tot het aanvragen van bijkomend advies.

Door dit niet te doen - er is immers nooit om bijkomende medische informatie gevraagd en er zijn geen bijkomende onderzoeken gedaan - schendt de arts zijn zorgvuldigheidsplicht en ook het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, en schendt de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg ook dezelfde bepalingen.

Beiden maken het zichzelf integendeel gemakkelijk en stellen, drie jaar na het indienen van de aanvraag en zonder in die periode zelf enige stap te hebben gezet, dat het aan verzoekster is om het dossier te actualiseren.

Hiermee voegen zij echter een voorwaarde toe aan de wet.

Verzoekster verwijst in dit verband naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bevestigt dat er geen verplichting bestaat tot het actualiseren van de medische

gegevens, zolang de aanvraag actueel en volledig was bij indiening, uit het medisch attest niet blijkt dat de ziekte op korte termijn geneesbaar is en de DVZ niet zelf vroeg om actualisatie:

« D'autre part, s'agissant de la jurisprudence du Conseil de céans rappelée dans la note d'observations, selon laquelle il appartient à l'étranger demandeur d'un droit ou d'une autorisation de séjour d'apporter la preuve qu'il se trouve dans les conditions légales pour en bénéficier, le Conseil estime que cette charge de la preuve ne peut conduire au rejet pur et simple d'une demande conforme au prescrit d'une disposition légale au moment de son introduction, pour la seule raison que la partie défenderesse estime ne pas être en possession d'informations actuelles au moment du traitement de cette demande, lorsqu'aucune disposition légale n'impose une obligation d'actualisation de celle-ci. Il ne s'agit pas ici d'exiger de la partie défenderesse qu'elle pallie la négligence d'un demandeur ni d'obliger la partie défenderesse à inviter la partie requérante à compléter son dossier dès lors qu'en l'espèce, le dossier a, été jugé complet au départ mais que c'est le défaut d'actualité au moment où elle s'est prononcée qui, aux yeux de la partie défenderesse, le rendait incomplet du seul fait de l'écoulement du temps et ce, nonobstant le fait que la maladie de la partie requérante, dans le certificat médical joint à la demande, n'était pas présentée comme guérissable à bref délai. »

(R.v.V 81.709 d.d. 24 mei 2012)

“Zoals verzoeker terecht aangeeft, blijkt uit de voormelde bepaling enkel dat verzoeker de verplichting heeft om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Verzoeker heeft aan deze verplichting voldaan. Zoals door verzoeker ook terecht wordt aangegeven wordt het tijdstip van beoordeling van de medische informatie volledig bepaald door de verwerende partij en ligt zij in casu aan de basis van het feit dat de medische informatie op het ogenblik van de beoordeling niet meer actueel is.”

(R.v.V. 83.036 d.d. 15.06.2012)

(Idem o.m. R.v.V. 82.178 d.d. 31 mei 2012 en R.v.V. 82.803 d.d. 11 juni 2012)

De motivering van de beslissing is dan ook onjuist en vormt een schending van de materiële motiveringsverplichting.

2. Wat betreft de medische behandeling van verzoekster

Verzoekster lijdt aan een psychotische stoornis. Zij werd reeds twee maal opgenomen in het Stuivenbergziekenhuis in Antwerpen na een crisis.

Verzoekster neemt drie soorten medicatie: abilify, fluoxetine en seroquel. Zij wordt verder wekelijks opgevolgd door VDIP (Vroege Detectie en Interventie Psychose), een Antwerps team voor acute opvang van psychotische problemen.

Aangezien de medicatie niet voldoende aanslaat blijft zij een acuut psychiatrisch ziektebeeld vertonen. Haar behandelende psychiater, dr. [J. V.], geeft in zijn medisch attest 22.02.2011 aan dat de nabijheid van een psychiatrische centrum of een ziekenhuis met een afdeling voor acute psychiatrische opvang noodzakelijk is.

Hij schatte de behandelingsduur op 2 jaar. Deze periode is nog niet verstreken.

De arts geeft ook aan dat een reis naar het land van herkomst onmogelijk is gezien de “te acute nood en lijdenslast; moet in vertrouwde omgeving hier behandeld en opgevangen worden”. De gezondheidsrisico's bij een eventuele terugkeer word[en] door hem als groot ingeschat.

Er wordt geenszins door de arts-adviseur of door de Dienst Vreemdelingenzaken aangetoond dat verzoekster intussen wel in staat zou zijn terug te keren naar haar land van herkomst. Er wordt zelfs niets gezegd over de gevolgen van het onderbreken van de behandeling. Waar de arts-adviseur schrijft dat er “geen speciale beschermingsmaatregelen” vereist zijn voor verzoeksters psychologische toestand, lijkt hij er dus toch al te licht overheen te gaan.

De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsverplichting zijn ook hier geschonden.

3. Wat betreft de behandeling in het land van herkomst

Verzoekster verwijst naar het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en naar de twee situaties erin beschreven:

De vreemdeling

*-"die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of
-een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*

Verzoekster stelt vast dat de arts-adviseur en daarmee ook de Dienst Vreemdelingenzaken het enkel heeft over het eerste onderdeel van deze definitie en met niet één woord rept over enige adequate behandeling van haar aandoening in haar land van herkomst.

Verzoekster verwijst in verband hiermee naar de volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: R.v.V. 83.956 d.d. 29.06.2012, R.v.V. 84.293 d.d. 06.07.2012 en R.v.V. 98.160 d.d. 21.08.2012: *"De formele motiveringsplicht (...) impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is."*

De formele motiveringsverplichting werd niet nageleefd.

4. Wat betreft de schoenmaker en zijn leest

Verzoekster stelt tenslotte vast dat de arts-adviseur verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin het artikel 3 van het E.V.R.M. geïnterpreteerd wordt.

Daargelaten het feit dat het artikel 9 ter niet zomaar gelijkgesteld kan worden met het artikel 3 E.V.R.M. lijkt het toch misplaatst dat een arts zich over deze interpretaties buigt.

De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsverplichting worden hierdoor geschonden."

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoekster concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is.

[...]

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoekster overgemaakt aan de arts- adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekster ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekster heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift kritiek levert op het feit dat de arts-adviseur en de gemachtigde zelf geen stap hebben gezet, na te hebben vastgesteld dat verzoeksters medische dossier geen informatie bevatte omtrent recente behandelingen of resultaten.

In antwoord op verzoeksters kritiek laat de verwerende partij gelden dat de bewijslast voor het bestaan van een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uiteraard rust op verzoekster. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat zij aan deze bewijslast heeft voldaan, door bij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 27.10.2009 recente inlichtingen voor te leggen.

De verwerende partij laat gelden dat de huidige medische toestand uiteraard essentieel is bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoekster niet ernstig kan beweren dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd.

“De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling; verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. ” (R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rvv-cce.be)

“3.1.3. De bewijslast voor het bestaan van een aandoening die desgevallend aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf om medische redenen rust op de schouders van de aanvrager, die met alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. In casu komt het verzoekers toe om, indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienen, de actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. ” (R.v.V. nr. 74361 dd. 31.01.2012)

“2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters medisch dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat verzoekster op geen enkele wijze de actualiteit van haar aandoening staaft. Verzoekers betwisten dit op geen enkele wijze. Zij ontkennen niet dat zij hebben nagelaten de nodige actuele stukken binnen te brengen tot staving van hun aanvraag. “De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust op de schouders van de vreemdeling, verzoekster kan haar eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoekster toekomt om indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, haar actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoekster, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de stukken en gegevens die verzoekers daadwerkelijk hebben voorgelegd. ” (R.v.V. nr. 80 403 van 27 april 2012)

De verwerende partij laat gelden dat het inderdaad aan verzoekster zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging

overeenkomstig artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij verzoekster uiteraard ook het actuele karakter van haar medische problematiek dient aan te tonen.

Verzoekster kan bovendien niet dienstig betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze aan de gemachtigde ter kennis te brengen.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1 van artikel 9ter, de aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat hierbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op voormeld advies van de arts-adviseur, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Het loutere gegeven dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat haar aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In zoverre verzoekster middels de uiteenzetting bij haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de raad voor vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en Maatschappelijke Integratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Verzoeksters beschouwingen als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie dienomtrent:

EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§81-83 (vrij vertaald) :

« (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§51-54).»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 ter Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de arts-adviseur in zijn advies ten onrechte verwijst naar artikel 3 EVRM en daardoor artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou gelijkstellen met de voormelde verdragsbepaling, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek niet kan worden aangenomen.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient aan de in artikel 9ter §1 van de wet omschreven ziekte een inhoud te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM:

“In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt

in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. ”

Alsook:

“(…) wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. ”

Of nog:

“Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. ”

(Parl. St. Kamer, DOC. 51, 2478/001, resp. pgs. 34-35, pg. 35 en pg. 36)

Verzoekster haar beschouwingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen. Uit het voorgaande blijkt dat door de arts-adviseur geheel terecht wordt verwezen naar de hoge drempel die volgt uit de rechtspraak van het EHRM.

Het loutere feit dat de arts-adviseur verwijst naar de wijze waarop artikel 3 EVRM in de rechtspraak van het EHRM wordt uitgelegd, impliceert geenszins dat de arts-adviseur een inhoudelijke interpretatie van artikel 3 EVRM zou gemaakt hebben. Integendeel blijkt uit het advies dd. 03.09.2012 dat de arts-adviseur louter vaststelt dat het EHRM een ziekte vereist die levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Terwijl verzoekster uiteraard niet ernstig kan voorhouden dat de arts-adviseur deze laatste elementen niet zou kunnen beoordelen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de formele motiveringsplicht werd miskend omdat niets wordt vermeld omtrent de mogelijkheid inzake een adequate behandeling voor haar gezondheidsprobleem in haar land van herkomst. In het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt immers geduid dat *“de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene [...] geen speciale beschermingsmaatregelen [vereist].”*

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. Verzoekster zet daarnaast uiteen van oordeel te zijn dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden omdat de ambtenaar-geneesheer die aan verweerder een advies verstrekke omtrent haar situatie geen stappen ondernam om meer actuele informatie te verkrijgen inzake haar gezondheidstoestand en verweerder en de ambtenaar-geneesheer daarenboven stellen dat het aan verzoekster toekwam om haar aanvraag te actualiseren.

De Raad dient in dit verband op te merken dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, noch in het advies van de ambtenaar-geneesheer, noch in de bestreden beslissing zelf wordt gemotiveerd dat verzoekster in gebreke is gebleven om haar aanvraag om machtiging tot verblijf te actualiseren. Bij zijn analyse van de door verzoekster aangebrachte stukken heeft de ambtenaar-geneesheer weliswaar opgemerkt dat verzoekster slechts summier gegevens heeft verstrekt en dat er geen recente behandelingen of resultaten beschikbaar zijn, doch hij heeft hieraan niet de conclusie gekoppeld dat verzoekster op enigerlei wijze zou tekortgeschoten zijn aan haar verplichtingen en deze vaststelling op zich een reden vormde om haar aanvraag af te wijzen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een voorwaarde die niet is opgenomen in de wet. Tevens moet worden geduiddat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen verplichting voor de ambtenaar-geneesheer kan worden afgeleid om zelf initiatieven te nemen teneinde een aanvraag om machtiging tot verblijf te onderbouwen. De verwijzing door verzoekster naar een aantal arresten van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

In voorliggende zaak heeft de ambtenaar-geneesheer alle informatie die verzoekster dienstig achtte om over te maken in aanmerking genomen bij het opstellen van zijn advies. Dit blijkt duidelijk uit de opsomming van deze stukken, met korte vermelding van de inhoud, in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Het gegeven dat de inlichtingen die door verzoekster werden overgemaakt door de ambtenaar-geneesheer als summier en niet van recente datum werden omschreven heeft hem ook geenszins verhinderd om een advies te verlenen.

Met haar uiteenzetting geeft verzoekster verder aan niet akkoord te gaan met de appreciatie van haar medische situatie door de door verweerder aangestelde controlearts. Het komt de Raad evenwel niet toe de beoordeling van een controlearts over te doen. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of een bestuurlijke overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Waar verzoekster stelt dat een psychiater die zij consulteerde in een medisch attest van 22 februari 2011 aangaf dat zij gedurende twee jaar diende te worden behandeld kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijft een dergelijk document voor te leggen en dat haar standpunt ook geen steun vindt in de medische attesten die zijn opgenomen in het administratief dossier.

Verzoekster geeft ook aan dat zij in het verleden twee maal werd gehospitaliseerd, dat zij medicatie neemt en dat een arts die zij consulteerde oordeelde dat zij nood had aan de nabijheid van infrastructuur voor psychiatrische patiënten, dat een reis naar haar land van herkomst onmogelijk is, dat zij in een vertrouwde omgeving moet worden behandeld en opgevangen en dat de gezondheidsrisico's bij een eventuele terugkeer groot zijn. Zij lijkt hierbij te verwijzen naar een aanvullend "*gedetailleerd medisch attest*" dat door haar raadvrouw op 10 maart 2011 aan verweerder werd overgemaakt. Aangezien de laatste bladzijde van dit attest niet werd meegezonden kan echter niet worden vastgesteld of de bevindingen op dit attest effectief deze van een arts zijn en van wanneer deze precies dateren. Van de ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet verwacht worden dat hij nader zou ingaan op een aantal specifieke vermeldingen in dit document. Deze vaststelling geldt des te meer nu een aantal van deze vermeldingen in dit attest moeilijk verenigbaar lijken met andere gegevens uit het administratief dossier. Zo wordt gesteld dat haar psychische problemen verzoekster verhinderen om te functioneren en dat zij zelfs de straat niet durft op te gaan om boodschappen te doen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt echter dat verzoekster er in slaagde het bestuur te misleiden door gebruik te maken van valse identiteiten en dat zij werd opgepakt door de politiediensten naar aanleiding van een winkeldiefstal.

Verzoekster geeft te kennen ook niet akkoord te gaan met het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat geen verdere beschermingsmaatregelen vereist zijn. Zij verliest hierbij echter opnieuw uit

het oog dat zij de bewijslast draagt en dat zij dient aan te tonen dat er medische redenen zijn die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer dient dan ook niet uiteen te zetten waarom hij meent dat het onderbreken van een medische behandeling geen gevolgen zal hebben voor verzoekster indien geen bewijskrachtige stukken voorliggen waaruit blijkt dat er actueel nog nood is aan een behandeling of dat het nuttig is de in het verleden verstrekte behandeling voort te zetten.

De Raad dient bovendien te benadrukken dat het gegeven dat een controlearts de situatie van een vreemdeling anders inschat dan de arts die deze vreemdeling zelf consulteerde op zich niet impliceert dat artikel 9ter, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werden miskend.

Ook door louter toe te lichten dat zij het misplaatst vindt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en dat de inhoud van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet overeenstemt met deze van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 toont verzoekster in voorliggende zaak in concreto geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aan.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten begint als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [W. C.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)”

De beslissing zelf is tevens ondertekend door attaché [C. W.].

Dient verzoekster hieruit op te maken dat de heer [W.] zichzelf de opdracht heeft gegeven aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren?

Het is totaal onduidelijk welke beslissing er precies uitgevoerd wordt. Er wordt geen datum van de beslissing opgegeven, noch wordt de beslissing verder benoemd.”

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“De verwerende partij laat gelden dat verzoekster spijkers op laag water zoekt, in zoverre zij aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou vermelden in uitvoering van welke beslissing zij werd genomen.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, om dat verzoekster zich in het Rijk bevindt zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. Verzoekster kan niet dienstig betwisten dat zij zich op het grondgebied bevindt, zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vereiste documenten. Derhalve heeft de gemachtigde geheel terecht besloten dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoekster diende te worden betekend.

Terwijl artikel 8 [van de Vreemdelingenwet] slechts stipuleert dat “Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.2.3. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing wordt geduïd door wie deze beslissing werd genomen, aan wie deze beslissing is gericht, wat de juridische en feitelijke grondslag van deze beslissing zijn en wanneer deze beslissing werd genomen.

De uiteenzetting van verzoekster laat daarnaast niet toe te besluiten dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK